

MARC
ELSBERG

PŘÍPAD
PREZIDENT

A wooden gavel is positioned diagonally across the center of the image. The background features a blurred American flag with stars and stripes. The overall lighting is dramatic, with the gavel's head and the text being the most prominent elements.

VINA SE NEVYHÝBÁ ANI TĚM NEJVYŠŠÍM MÍSTŮM

**PŘÍPAD
PREZIDENT**

© Marc Elsberg 2022
published in arrangement
with Michael Gaeb Literary Agency, Berlin

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Matouš Hájek, 2022
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2912-8 (pdf)

MARC
ELSBURG

**PŘÍPAD
PREZIDENT**

JAK DALEKO JSME OCHOTNI ZAJÍT?

VENDETA

Pro Ursulu, jako vždy

1

Na černém laku soukromého tryskáče se odrazilo slunce stojící nízko nad horizontem a na přistávací dráhu házelo dlouhé stíny. Odlesky Danu oslepovaly. Stála o dvě stě metrů dál u vchodu do letištní budovy. Nikdo si jí tam nevšímal. Vzduch byl krátce před šestou ještě horký a dusný.

Ze dveří letadla vystoupil velký muž v černém obleku s mírně skloněnou hlavou. Zkušeně se rozhlédl. Hned po něm vyšel druhý. Ochranka. To se dalo čekat. Zkoumavě přehlédli okolní krajinu a přitom sešli po schodech na asfalt přistávací dráhy. Zběžně si prohlédli uvítací výbor a pokynuli směrem k letadlu. Hned nato se ze stínu za dveřmi vynořila silueta návštěvníka. Útlá postava střední výšky se pohybovala trochu napjatě a neobratně jako vytrvalostní běžec.

Houpavým krokem sešel ze schodů. Jen se podívejte, kolik energie a nenucenosti ve mně dřímá! V závěsu za ním kráčeli další dva členové ochranky a za nimi ještě čtyři další lidé: dva muži a dvě ženy. Nosiči kufrů a asistentky.

Ještě před třemi a půl lety byl Douglas Turner považován za nejmocnějšího muže planety. Po skončení svého funkčního období dostal pohádkovou zálohu osmdesát milionů dolarů a sepsal (respektive si nechal sepsat) paměti, zasedl do představenstva několika společností, založil vlastní nadaci a nechal se zvat na přednášky, za které údajně inkasoval až

půl milionu dolarů. Za jednu. Stejně jako za tuhle, kvůli níž přicestoval do Athén.

S typickým pobaveným úsměvem se pozdravil se skupinkou čekající pod schody letadla: čtyřmi zástupci organizátorů a hlavních sponzorů, jejich osobními asistenty, dvěma předními politiky a jedním vysoce postaveným policistou. *Krátké setkání s veřejností.* Přesný čas a místo byly vždy zakotveny ve smlouvě. Vždy jen po nezbytně nutnou dobu.

Další policisté hlídkovali na méně nápadných místech rozestých po letišti. Většinu z nich měla Dana pod dohledem.

Hlavní skupinka nastoupila do limuzíny. Ochranka a pomocný personál do obyčejných černých aut. Běžné příjezdové formality se nekonaly ve veřejné části letiště, kde se pohybovali cestující z jiných letadel. Coby soukromá osoba nebyl Turner téhle procedury zcela ušetřen, ale mohl ji absolvovat ve VIP zóně.

U jejího vchodu čekala Dana.

Na tuhle chvíli se nadřela celé roky. Všechno bylo připravené do posledního puntíku. Byla to jejich jediná šance.

Teď nesměla selhat. Chybu si nesmí dovolit.

Připravila se.

Show začíná.

Dlouhá limuzína ladně zastavila před vstupem do budovy. Z asfaltu ještě sálal žár končícího dne. Jako první vystoupili z auta vzadu opět členové ochranky. Krátce obhlédli okolí a otevřeli dveře limuzíny.

Jejich vozidlo působilo trochu nedůstojným dojmem pro lidi, kteří měli a jistě i chtěli dát najevo svůj význam. Když se z nízkého auta museli soukat se sklopenými hlavami a ohnutými zády, nevyzařovala z nich žádná moc ani vznešenost. Dokonce ani Douglas Turner nezvládl vystoupit elegantně.

V doprovodu uvítacího výboru a svého týmu vstoupil do budovy. Místnost byla zařízena funkčně, stálo tu jen pár židlí a stolů a za nimi dvě přepážky. Mezi nimi hlídkovalo několik příslušníků celní správy. Šéf letištní policie ukazoval Douglasi Turnerovi, kudy má jít.

Šestnácti policistů, kteří až do téhle chvíle vyčkávali po obvodu místnosti a nyní se začali nenápadně přibližovat, si nikdo nevyšímal. Stejně tak nikdo nevěnoval pozornost ženě, která stála ve stínu u vchodu do budovy a spolu s policisty teď kráčela směrem ke skupince. Přirozeně se očekávalo, že u tak vysoce postaveného hosta bude bezpečnost na prvním místě.

Až po chvíli se jeden z osobních strážců nedůvěřivě rozhlédl kolem sebe. Jeho pravá ruka zmizela pod sakem.

„Pozor, pane prezidente!“

Tři policisté k němu okamžitě přiskočili, ostatní se postarali o zbylé členy ochranky. Zajistili ho ve chvíli, kdy už svíral zbraň uloženou v pouzdru na hrudi. Jeden z policistů ho popadl za pravou ruku, zbylí dva mu zkroutili levou paži za zády a přišlápli mu nohy. Ruka se zbraní vystřelila kolmo vzhůru a prezident se spolu s ostatními přítomnými rychle přikrčil. Ozvala se ohlušující rána. Z díry ve stropě se jen zaprášilo. Policisté muže povalili na zem, přimáčkli mu ruku k podlaze a zbraň z ní vytrhli. Ostatní členové ochranky už leželi na zemi a každého z nich jistili hned tři strážci zákona. Zbylí uniformovaní celníci mezitím obestoupili Turnera.

„Douglas Turner?“ zeptal se jeden z nich, který stál přímo naproti exprezidentovi. Byla to jen řečnická otázka, jak Turner sám zjistil ve chvíli, kdy jeho zmatené „Co to má...?“ přerušila další celníkova promluva v bezchybné angličtině. „Zatýkám vás jménem Mezinárodního trestního soudu za válečné zločiny.“

2

Dlouhou chvíli stáli všichni se zatajeným dechem jako přimražení, v místnosti jako by se zastavil čas.

Členové ochranky se pokoušeli vymanit z policejního sevření. Turnerův tým se snažil protlačit kolem celníků. Ti ale neustoupili ani o píd.

„To je nějaký špatný vtip!“ vykřikl jeden z pořadatelů. „Copak jste se úplně pomátli?“ přidal se jiný.

Několik Turnerových asistentů udeřilo na členy uvítacího výboru, další hned vytahovali telefony.

„To by stačilo!“ ozval se jeden ze sponzorů, postarší muž asketické postavy v drahém obleku. „Tak udělejte něco!“ vyzval vysoce postaveného policistu, který šel celou dobu s nimi.

Ten přistoupil ke skupince kolem prezidenta.

„Douglasi Turnere, pojdte prosím se mnou,“ oznámil.

„Zbláznil jste se?!“ protestoval jeden z řeckých politiků a sáhl po mobilu. „Okamžitě uvědomím ministryni spravedlnosti!“

„Kalomira Stakisová o všem ví,“ opáčil policista. „Nebuďte bláhový.“

„Máte tušení, čeho se tu dopouštíte?“ zeptal se prezident svým typickým monotónním barytonem. Všichni ostatní zmlkli.

„Vyvoláváte největší diplomatickou krizi od druhé světové války,“ pokračoval klidně. Podíval se policejnímu náčelníkovi

zpřímá do očí. „Následky budou pro vás, vaše nadřízené, vaši zemi, vaše spoluobčany, odpovědné úředníky na vašich úřadech i u Mezinárodního trestního soudu už tak dost nepříjemné. Pořád máte čas z toho vycouvat.“

Turner se tvářil vyrovnaně, zdálo se, že si je sám sebou víc než jistý.

„Tohle je pouze pomocný úkon, který vykonáváme pro Mezinárodní trestní soud v souladu s mezinárodním právem,“ odpověděl policista neutrálním hlasem. „Pokud byste potřeboval,“ řekl a ukázal na jednoho z uniformovaných příslušníků vedle sebe, „je vám k dispozici tlumočnick.“

„Spojené státy americké neuznávají právo Mezinárodního trestního soudu rozhodovat o jejich občanech,“ řekl Turner. „Několikrát jsme dali jednoznačně najevo, že stíhání našich občanů ze strany Trestního soudu nebudeme za žádných okolností tolerovat. Podle zákona o ochraně členů amerických služeb má americký prezident právo použít na ochranu takto stíhaných amerických občanů jakékoli prostředky. Dokonce i ozbrojené síly.“

Ve vzniklém zmatku se o Danu nikdo nezajímal. Zatímco několik členů Turnerova doprovodu telefonovalo, nejspíš s americkou ambasádou, ministerstvem zahraničí, nebo snad dokonce s Bílým domem, přistoupila blíž a postavila se vedle policistů. Všichni muži byli skoro o hlavu větší než ona.

„Ignorovat instituce právního státu je obvykle vlastností despotů,“ oslovila Turnera, „a nikoli přední velmoci svobodného světa. Nemám pravdu?“

Exprezidentovi na chvíli došla slova.

„Dana Martinová, zástupkyně Mezinárodního trestního soudu,“ představila se. „Jestli chcete někomu vyhrožovat, tak mně, a ne těmhle mužům, kteří jen dělají svoji práci.“

Její překvapivé vystoupení a rozhodnost Turnera i ostatní přítomné notně rozladily.

Členové exprezidentova doprovodu, kteří během Daniny promluvy jen na chvilku vzhledli, už zase vzrušeně šeptali do svých telefonů. Telefonoval i jeden z politiků, jeden pořadatel a jeden sponzor.

„Tohle vám neprojde!“ vykřikl druhý politik. Na čele několika z nich, jak si Dana všimla, vyrazil pot.

„Taky bych, alespoň ze začátku, nezapojovala do věci příliš mnoho lidí,“ upozornila Dana telefonujícího muže. „Čím víc lidí o tom bude vědět, tím dřív se případ dostane na veřejnost.“ Zvýšila hlas tak, aby přehlušila našťvané šuškáni a námitky přítomných. „Jistě si chcete všichni dobře naplánovat, jak budete celou věc prezentovat do médií.“

„Z čeho přesně pana prezidenta vlastně viníte?!“ zvolal jeden z politiků rozzuřeně.

„Nemáte ho z čeho vinit!“ opravil ho prudce mladík z Turnerova doprovodu, který vypadal jako vystřižený z katalogu nastupujících členů amerického kongresu nebo představenstva společnosti. Jeden z těch, již svou kariéru začali jako zaměstnanci vlivných osobností.

„Mezinárodní trestní soud k tomu připravil tiskovou zprávu. Zveřejníme ji zhruba za dvě hodiny, jakmile pana Turnera převezeme na místo, kde se bude dočasně zdržovat. V ní pak najdete podrobnější informace. Do té doby máte čas dát dohromady prohlášení.“

„Tohohle budete opravdu litovat,“ procedil exprezident mezi zuby. Jeho ležérnost byla tatam. „Okamžitě informujte velvy-slance!“ přikázal svým lidem.

„Jdeme,“ zavelela Dana a policisté zlehka, ale rozhodně nasměrovali Turnera k východu.

Nikdo si přitom nevšiml, že asistent sponzora s chytrým telefonem v ruce nevytočil za celou dobu ani jediné číslo.

3

„Arthur Jones! Arthur Jones!“

Arénu Target Center v Minneapolisu naplňovalo hlučení dvacetitisícového davu a v hledišti se třepotaly tisíce papírových praporků v barvách americké vlajky.

Na malinkém pódiu v přední části arény stál úřadující prezident, za ním obligátní zástup věrných podporovatelů pečlivě vybraných tak, aby vyváženým způsobem reprezentovali všechny skupiny obyvatel. Ženy, muže, děti, mladé, staré, bílé, černé. Zasvěcenci si mohli všimnout i jednoho příslušníka komunity LGBTQ. Všichni na sobě měli stejný svetr s červeno-modro-bílým nápisem ARTHUR JONES FOR PRESIDENT.

Z obřího monitoru za nimi se usmíval dvacetkrát zvětšený prezident, který se gestem pokoušel uklidnit dav, aby mohl pokračovat ve svém projevu.

Téhle chvíle musel Derek využít. Spolu s asi třicítkou techniků, organizátorů a členů volebního štábu sledoval akci z režiséřské místnosti, velké kabiny z plexiskla, která stála nad publikem přímo naproti pódiu. Opravdu nerad prezidenta přerušoval. Jonesových pověstných záchvatů vzteku se všichni obávali. Právě si vychutnával vrchol svého projevu, liboval si v pozornosti davu, po které tak prahl. Navíc bylo jisté, že jeho hněv ještě vzroste, až zjistí, co za tím náhlým přerušením stálo.

„Co nejrychleji projev ukonči,“ ohlásil Derek do svého mikrofonu tak tiše, aby to nikdo jiný v kabině neslyšel. Z výrazu Jonesovy tváře na obřím monitoru poznal, že se k němu zpráva donesla, ale nemohl jí uvěřit. Nebo nechtěl. Úsměv mu z tváře nezmizel, avšak namísto uklidňujících gest začal mávat, aby jásoť davu naopak podnítil. Skutečný profík. Snažil se získat čas, aby se ujistil, že Derekově sdělení porozuměl správně.

Na ranní akci se k oslavě svého idolu sjely desetitisíce lidí z celého státu. Odvádět amerického prezidenta v půlce předvolebního projevu z našlapaného stadionu, k tomu musel mít člověk sakra pádný důvod. Existovali i tací, kteří zůstali sedět před třídou školáků i poté, co jim někdo pošeptal, že Spojené státy byly napadeny. Možná se mediální analytici na televizních obrazovkách budou jednou vzrušeně dohadovat, jestli prezident obdržel onu informaci zrovna v tuhle chvíli. Budou pořád dokolečka rozebírat jeho mimiku před zraky diváků po celé zemi. Jonesovy předvolební projevy už dobře znali, věděli, jaká témata v nich přicházejí na přetřes. Nejdřív jim bude jen připadat zvláštní, že některé části tentokrát vypustil. Později tyhle chybějící pasáže pomohou podpořit jejich argument, že byl pravděpodobně nucen ukončit řeč dřív, než bylo v plánu.

Přesně tomu však bylo třeba zabránit. Přesto musel Jones co nejrychleji prchnout z pódia a zúčastnit se krizového videohovoru, protože už na něj čekali nejdůležitější členové vlády připojení z Washingtonu a dalších míst, kde se právě zdržovali.

„Co nejrychleji projev ukonči,“ zopakoval Derek. „Ihned.“

Prezident s úsměvem na tváři sklopil ruce a dal tak najevo, že by chtěl mluvit dál. Pak několikrát kývl. Publiku to muselo připadat jako spokojené uznání tisícíhlavého jásoťu, ale letmý pohled nahoru k plexisklové kukani, který Derekovi na obřím monitoru neušel, byl jasný důkaz, že Jones rozuměl.

„Arthur Jones, úřadující a příští prezident Spojených států!“ volal moderátor, zatímco mávajícím Jones opouštěl houpavým krokem pódium.

Nadšení davu bylo ohlušující. V aréně se třepotaly tisíce praporků a ze stropu padaly červené, modré a bílé třpytky.

Prezident obklopený ochrankou kráčel chráněným korydorem kolem předních řad svého obecenstva. Snažil se nedat najevo spěch a s několika lidmi si ještě stihl potřást rukou. Nakonec zmizel v útrobách organizačního zázemí stadionu v doprovodu šesti kamer a několika telefonů vybraných médií, tiskového odboru Bílého domu a volebního štábu. Díky nim mohl Derek na monitorech sledovat Jonesovu cestu zákulisím, kde se proplétal nijak pompézními chodbami se stěnami z pohledového betonu a trubkami na stropě.

Celou oblast zákulisí tvořilo šest různě velkých místností. Jedna byla vyhrazena pouze pro prezidenta, druhá sloužila jako maskérna, další měla k dispozici média a zbylé místnosti využívali členové prezidentova volebního štábu. Byl to obří kolos. Přes sedmdesát lidí telefonovalo, spravovalo účty na sociálních sítích, přepisovalo prohlášení a pobíhalo sem a tam mezi stoly. A to byli jen lidé přítomní na místě. Zbylé členy prezidentova volebního týmu Derek zatím neinformoval. Aby konferenční hovor vzbudil co nejmenší podezření, nechal ho připravit v Jonesově šatně. Když se tam prezident na chvíli zavře, nebude to nikomu připadat podezřelé.

Pár lidí se přesto podívovalo. Když probíhal přes jednotlivé místnosti, zaslechl Derek útržky rozhovorů. Dneska kratší projev. Skoro se nedostal k migraci. Ke konci nějak spěchal.

Derek jim to vysvětlí. Později. Rozrazily se dveře a dovnitř vpadl Jones následovaný houfem ochranky, asistentů a kamer. Navzdory situaci zaznívaly ze všech stran gratulace, lidé mu třásli rukou. Jones krátce zamával a poděkoval týmu. Derek

se přimíchal do skupinky těsně obléhající prezidenta a na jeho pokyn pak přistoupil až k němu.

„Doufám, že máš zatraceně dobrý důvod tahat mě dolů tak brzo,“ procedil mezi zuby.

„Dobrý není,“ odpověděl Derek, „ale může rozhodnout volby.“

Spěchali dál směrem k šatně, u jejíchž dveří se všichni ostatní museli zastavit. Derek za nimi rychle zabouchl. Teď byl konečně s prezidentem o samotě. A z obrazovek tří notebooků už vyhlížely obličejové členů Národní bezpečnostní rady.

Pohled na ně přidusil Jonesův výbuch hněvu, k němuž se schylovalo. Způsob, jakým napochodoval do místnosti, značil vztek.

„V 17.42 místního času, v 10.42 východního času, zadržela řecká policie v Athénách Douglase Turnera,“ oznámil mu Derek. „Jednali na základě předběžného zatykače Mezinárodního trestního soudu.“

Tak přece se mu podařilo Jonese překvapit. Prezident se ale rychle otřepal, to náleželo mezi jeho přednosti. Chladný, vypočítavý kalkul. Krátce si Dereka změřil pohledem.

„To mu patří, hajzlovi jednomu,“ zaskřípal zuby. „Každopádně...“ Podíval se na hodinky a pak se obrátil k otevřeným notebookům. „Je to teprve sedmnáct minut. Ještě to nebude oficiální,“ odušil. „Jinak už by venku nastala apokalypsa.“

„Ještě ne,“ potvrdil Derek. „Před patnácti minutami začali členové jeho týmu volat na ministerstvo zahraničí, americkou ambasádu v Athénách, do Bílého domu. Nezatkli ho na veřejnosti. Média u toho nebyla. Mezinárodní trestní soud vydá asi za hodinu a půl tiskové prohlášení. Hned jak Turnera převezou na místo, kde bude dočasně zadržen.“

„K tomu nedojde,“ oznámil Jones rozhodně. „Přece nemůžou počítat s tím, že jim to dovolíme? Co budeme dělat?“

„Neuznáváme právo Mezinárodního trestního soudu rozhodovat o našich občanech,“ ozval se z jednoho z notebooků hlas ministryně spravedlnosti. „Takže bychom se měli vyhnout přímému kontaktu. Nesmíme ani náznakem vyvolat dojem, že se spoléháme na nějaký proces.“

„Z čeho ho konkrétně viní?“

„Všechno má být v té tiskové zprávě. Naši lidé už se snaží zjistit aspoň nějaké informace předem.“

„Přesto si s nimi musíme promluvit,“ namítl ředitel prezidentské kanceláře. „Máme hned několik zadních vrátek.“ Neoficiálních kontaktů.

„Co nejdřív bychom měli vyložit karty na stůl,“ ozval se ministr zahraničí a bývalý pětihvězdičkový generál s ostře řezanými rysy a vyholenou hlavou. „Rád si s vrchní žalobkyní promluvím osobně.“

„Žádné přímé kontakty,“ namítla ministryně spravedlnosti, „a už vůbec ne na takhle vysoké úrovni...“

„Čím vyšší úroveň, tím líp!“ nesouhlasil ministr zahraničí. „Musejí nás brát vážně. Velice vážně!“

„Adam má pravdu,“ vložil se do toho Jones a myslel tím ministra zahraničí. „Musíme tu šaškárnu ukončit ještě dřív, než vůbec stihne začít. A to se podaří jen v případě, že vyvíjíme maximální tlak na všech frontách. Nejen u Trestního soudu. Ten sídlí v Haagu. Zatlačíme i na nizozemskou vládu, která soudu umožňuje činnost. Samozřejmě i na Řeky. Na Evropskou unii. A na hlavy nejvýznamnějších států. Vytasíme kompletní arzenál. Zákaz vstupu do USA pro všechny. Ať je to klidně francouzský prezident, německý kancléř nebo jeden z těch uijnských šašků. Hospodářské sankce. Zákazy činnosti evropských bank na americkém území, vystoupení z NATO a tak dále. V případě nouze můžeme využít i zákon o ochraně členů amerických služeb.“

„Jsou to naši spojenci,“ namítl ministr zahraničí.

„To jsou jenom kecy! Spojenci se takhle nechovají!“

„Ale naši ekonomiku by to mohlo...“ začala namítat ministryně vnitřní bezpečnosti, ale Jones ji rychle utnul.

„Takhle daleko to nezajde! Ale pohrozit tvrdými opatřeními musíme!“

„Když to nemyslíme vážně, neměli bychom tím hrozit.“

„Já to myslím smrtelně vážně!“ vyštěkl Jones. „Turner je do sebe zahleděný, natvrdlý, narcistický idiot! A navíc republikán. Ale nemůžeme připustit, aby se bývalý americký prezident dostal byt' jen do hledáčku tohohle soudu, natož aby ho někdo zatýkal. Kdo bude další? Čínský prezident? Ruský? Já? Copak úplně přišli o rozum?!“ Zachytil Derekův pohled, který střelil očima směrem ke dveřím. Ne tak nahlas, venku jsou lidi.

Jones supěl. Praštil pěstí do stolu, ale pokračoval už normální hlasitostí. „Chci okamžitě všechny na telefonu. Pro začátek Trestní soud, předsedkyni Evropské komise, německého kancléře a francouzského prezidenta.“

„A co když o tom ještě ani nevědí?“ zeptal se ministr obrany. „Budeme zbytečně píchat do vosího hnízda.“

„Jestli to zaspali, tak je nejvyšší čas, aby se probrali!“ Arthur Jones se oběma rukama opřel o stůl, na kterém stál notebook s obrázkem šéfa CIA. Sklonil hlavu jako býk, který se chystá zaútočit. „A když už mluvíme o tom, kdo co zaspal,“ pokračoval ledově chladným tónem, „jak je možné, že to zašlo tak daleko? Jak to, že jsme o tom nic nevěděli? Jak to, že jste o tom nic nevěděl vy?“ vyčetl řediteli tajné služby napřímo.

„Takhle fungují tajné zatykače,“ odpověděl muž nevzrušeně. „Na soudu o nich ví vždy jen úzký okruh lidí. A když se jim to povede provést dostatečně šikovně...“

„Když se jim to co...?!“ zaburácel Jones, ale rychle se ovládl a pokračoval s potlačeným vztekem: „Přesně od toho jste tu vy a ty vaše elektronické hračky! Nesmíte dovolit, aby takovéhle

věci zůstaly v utajení! Nebo je musíte aspoň včas odhalit!“ Zhluboka se nadechl. „Tak dobře,“ řekl. „Pojďme se soustředit na to podstatné. Dostat Turnera na svobodu, než se o tom dozví veřejnost. A postarat se o to, aby se o tom nedozvěděla nikdy.“

„Přesto bychom měli informovat tisková oddělení,“ zareagoval Derek. „I kdyby se v příštích hodinách Turnera podařilo dostat...“ Derek si uvědomil, že udělal chybu, ještě dřív, než mu Jones skočil do řeči.

„I kdyby?!“ zeptal se prezident nebezpečně tichým hlasem. „Žádné kdyby nepřipadá v úvahu.“

„Až se nám podaří dostat Turnera na svobodu,“ opravil se Derek, „budou kolovat zvěsti. Proslýchá se, že u zatčení byly dvě desítky policistů, několik pořadatelů a sponzorů akce, na které měl Turner vystoupit, a k tomu dva řečtí politici. Někdo z nich si pustí pusy na špacír. Třeba jen před manželkou nebo kamarádem. Udržet to v tajnosti bude složité, skoro nemožné. Naše tisková oddělení se proto musí připravit. V Bílém domě i ve volebním štábu.“

„Těm o tom přece nebudeme nic vykládat!“ vyjel na něj prezident.

„Ne. Řekneme jim, že někdo hodlá vypustit zlomyslné propagandistické fámy a ovlivnit tak výsledky voleb. Pravděpodobně ruské trollí farmy.“

„Pro mě za mě,“ mávl rukou Jones. „Ale opatrně.“ Prezident spráskl ruce. „Tak jdeme na to! Dostaneme toho idiota ven dřív, než se to všechno provalí.“

Mobil, který Derek svíral v ruce, začal vibrovat. Upozornění na zprávu. Chodily jedna za druhou. Ve stejnou chvíli odvrátil ředitel CIA na chvíli zrak od kamery směrem dolů, jako by četl e-mail nebo nějakou zprávu na mobilu, který měl pravděpodobně položený před sebou na stole.

Derek z toho neměl ani trochu dobrý pocit. Koukl na displej.

„Sakra,“ zašeptal a obrátil se na Jonese, „obávám se, že situace se právě dramaticky změnila.“

4

„Haló, Steve, prober se!“

Někdo Stevovi strhl sluchátka z uší. Místo Johnnieho Taylora mu teď do nich ječel Jürgen. Už nějakou dobu na sebe lidé zase zblízka plivali. Jako kdyby žádný koronavirus nikdy neexistoval.

„Dívej na tohle!“

Steve pohlédl přímo na monitor. Grafy a tabulky na jedné straně, design aplikace na druhé.

„Na co se mám podívat?“

Vzhlédl. V loftové kanceláři vypadalo všechno jako jindy. Dvacátníci, třicátníci a dva čtyřicátníci, kteří dělali všechno pro to, aby vypadali ze všech nejmladší, stáli ve velkém chumlu kolem jednoho monitoru a upřeně na něj zírali. Případně měli oči zabořené do mobilů. Nebo sledovali obojí. Jediný rozdíl byl v tom, že normálně si tu každý hleděl svého.

„O co jde?“ zeptal se Jürgena. „Porno?“

„Něco lepšího.“

„A co?“

„Podívej se sám.“

„Kámo, aspoň někdo by tu měl pracovat.“

„Tohle fakt stojí za to,“ řekl. „Je to vážně *crazy*!“

Snad aby to Steve v angličtině pochopil lépe. Což obvykle fungovalo, alespoň u většiny lidí, co tu pracovali.

Crazy. Zvláštní slovo. Jakou má asi etymologii? Dal si za úkol si to později dohledat. Neochotně se zvedl. Nikdo nechce být za suchara.

„Amerického exprezidenta Douglase Turnera zatkli v Athénách,“ vyložil mu Jürgen cestou. „Za válečné zločiny.“

Na Steva měla ta slova stejný účinek, jako by na něj někdo chrstl kýbl ledové vody.

Na čele a pod nosem mu vyrazil studený pot.

„To si děláš srandu,“ řekl, nebo spíš zaskuhral.

„Vážně! Koukej!“

Stanuli v hloučku ostatních před velkou obrazovkou. Na ní už běželo video.

Steve viděl, jak se na něm míhají rozmazaná záda několika lidí. Nepřehledné výjevy. Za nimi se sem tam objevovaly drobné postavy v uniformách. Jeden z policistů mluvil k muži v první řadě, z něhož Steve taky neviděl víc než zátylek. Mohl jen hádat, komu patří. Záběry byly roztřesené a rozmazané, překřikovaly se na nich hlasy v několika jazycích. Zaznívala hlavně angličtina, ale Steve beztak nerozuměl skoro ničemu. Snažil se zaposlouchat, ale hlasy zněly tlumeně, neartikulovaně, jakoby zdaleka. Když však člověk dopředu věděl, co může na nahrávce zaznít, bylo přece jen něčemu rozumět. Nejdřív jen jménu.

„Douglas Turner?“

Tím už bylo vlastně řečeno vše. Oslovený rychle něco odpověděl, ale policista hned zase pokračoval: „Zatýkám vás jménem Mezinárodního trestního soudu za válečné zločiny.“

Pak ho odvedli.

Ve skupince lidí shromážděných okolo Steva bylo zastoupeno sedm národností: Němci, Rakušané, Dánové, Švédové, Tchajwanci, Jihokorejci a Američané. Vzrušeně mluvili jeden přes druhého. Komentovali nahrávku ve všech možných jazycích, především anglicky.

No není to bomba? Úplně se zbláznili! Ti si teda troufají! Amíci si to nenechají líbit. Nejvyšší čas, že se k tomu někdo odhodlal!

Všichni tu měli o svém názoru jasno.

Tina, která pocházela ze Švédska, se obrátila na Steva. „Ty jsi přece z Ameriky. Co si o tom myslíš?“

Co si o tom Steve myslí coby americký občan? Zrovna v tuhle chvíli si nemyslel vůbec nic. V celém těle mu hlasitě rezonovala jediná myšlenka: Utíkej! Zmiz odsud!

„No jo,“ vysoukal ze sebe. „Je to šílený.“

Vcelku nicneříkající komentář. Nechtělo se mu to teď s nimi probírat. Vlastně se mu to nechtělo probírat vůbec s nikým.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Teprve před chvílí se to objevilo na sociálních sítích,“ vysvětlila Tina. „Taky nevím nic dalšího.“

„Nikdo zatím nic neví,“ potvrdil Jürgen.

Steve se ale potřeboval dozvědět víc. Z kapsy kalhot vytáhl telefon. Kdyby se mu aspoň tak netřásl ruce.

5

Na roztřesených záběrech na displeji Danina telefonu se vpředu míhaly neostré obrysy hlav, které zakrývaly většinu výhledu. Soustředěnému sledování videa nijak neprospěvala ani jízda policejního auta, v němž Dana seděla a které sledovalo mikrobus se zatčeným exprezidentem. Na obrazovce svého telefonu poznala několik řeckých policistů. Pak se na chvíli, ale přece, objevil i Douglas Turner. Zatím nebylo jasné, co se tu událo. Aspoň ne někomu, kdo nebyl u toho. Dana cítila, jak se jí po celém těle rozlévají hořké žaludeční šťávy. Nesrozumitelně se překřikovalo několik hlučných hlasů. Musely patřit lidem, kteří postávali opodál, ale Dana rozuměla jen útržkům, jež ani zasvěceným nemohly dávat příliš smysl. Kamera zaostřila na jednu z postav vpředu, vyhublého padesátníka s tmavými vlnitými vlasy sčesanými dozadu. Sponzor, poznala ho Dana. Vzrušeně něco pokřikoval na někoho stojícího mimo záběr. Muži v pozadí se rychle rozpili v rozmazanou šmouhu. Ať už záběry pořizoval kdokoliv, znovu zaostřil na prezidenta, který stál mezi policisty. Teď už byl Turner poznat lépe. Skoro bezpečně. A hned vedle něj se na jednu dvě vteřinky mihla drobná štíhlá třicátnice v šedém kostýmku s přísným pohledem schovaným za brýlemi a vlasy staženými do culíku. Dana.

Všechno se dělo zároveň. Před čtyřmi minutami jejich konvoj opustil letiště. Nebyla v něm policejní auta, jen čtyři mikrobusy různých značek i barev – bílá, béžová, šedá –,

aby nepůsobili nápadně. V prvním mikrobuse sedělo šest po zuby ozbrojených policistů. Ve druhém jel na zadním sedadle, vklíněný mezi dva policisty, Douglas Turner. Ve třetím seděla Dana a tři další policisté, z nichž jeden, který se usadil hned vedle ní, pošilhával po displeji jejího telefonu. Ve čtvrtém mikrobuse cestovalo dalších šest těžkooděnců. Zběsilým tempem kličkovali úzkými uličkami, předjížděli, brzdili, zrychlovali. Dana se musela neustále přidržovat madla na dveřích.

Krátce nato jí volali z Haagu.

Exprezident na záběrech, které si Dana pouštěla na telefonu, vzrušeně diskutoval s policisty. Výjev narušovaly stíny, jež se každou chvíli míhaly před objektivem a na zlomky vteřiny nebo i delší dobu obraz zatmívaly. Kdyby u toho člověk nebyl, tak jako Dana, mohl by video klidně považovat za průměrný podvrh.

„A je to podvrh?“ zeptala se Maria Cruzová, rozzuřená vrchní žalobkyně Mezinárodního trestního soudu, se kterou Dana právě telefonovala. Argentinka působila trochu odměřeně, jako by zároveň mluvila ještě s někým jiným. Což by nebylo až tak divné. V Haagu musel vypuknout hotový armagedon.

„Bohužel ne,“ potvrdila její obavy Dana.

Na videu se objevil jeden ze členů americké ochranky, kterého svírala trojice řeckých strážců zákona. Stále zřetelněji z výřvy vystupovaly útržky angličtiny. Musely pocházet od členů Turnerova týmu, kteří začali žhavit dráty do Bílého domu, na ministerstvo zahraničí a americkou ambasádu v Athénách.

„Kdo to sakra zveřejnil?“ supěla Maria.

„Nemám tušení,“ odpověděla Dana.

Obrazovku zachvátil čirý zmatek. Policisté krotili lidi, kteří se tlačili dopředu. V pozadí byl vidět Turner. A ještě jednou Dana. Celý svět teď ví, jak vypadá. V jaké roli se akce zúčastnila, vyplave taky rychle na povrch. Média. Americké úřady. Americké tajné služby. Žaludeční šťávy se jí tlačily až

do úst a polil ji studený pot. Věděla, do čeho se pouští, když práci v Haagu přijala. Tušila, na co se musí kvůli tomuhle mimořádnému projektu připravit. Spoustu nocí kvůli tomu nezamhouřila oka. A teď se všechno zhmotnilo ve skutečnost. O poznání jinou, než jaká byla v plánu. Horší. Mnohem horší.

„Tady propuklo naprosté šílenství,“ řekla Maria, „jak si asi umíš představit.“

To Dana uměla. Mluvili samozřejmě o možných reakcích. Ale skutečnost byla jiná než teorie. Dana měla propocené i spodní prádlo. V jejích představách přitom všechno probíhalo o tolik hladčeji. Samozřejmě nečekala, že se do celého světa rozletí záběry, na kterých zatýká bývalého prezidenta Spojených států.

„No nic,“ řekla Maria. „S něčím podobným jsme museli počítat. Jednou jsme se rozhodli případ otevřít, tak ho teď musíme dotáhnout do konce. Dej mi vědět, až budete na místě.“

Pokud se tam vůbec dostaneme, pomyslela si Dana. Ale ani americké tajné služby by za tak krátkou dobu nestihly dopravit na místo zásahovou jednotku.

„Budu končit,“ ozvala se hlavní žalobkyně. „Mám druhý hovor, který musím vzít.“

Maria Cruzová se nepříjemným rozhovorům s mocnými muži nikdy nevyhýbala. Ani jako státní zástupkyně v Buenos Aires, kde se navzdory vyhlášené amnestii pokoušela hnát k zodpovědnosti zločinné generály bývalé vojenské junty. Ani později jako nejmladší ministryně spravedlnosti ve vládě, v níž zasedali hlavně muži. S nepříjemnými chlápky toho měla často co do činění i jako zastupující žalobkyně u Mezinárodního trestního soudu v Haagu. Pravidelně se mezi nimi objevovali zástupci Spojených států. Třeba když se řešilo možné vyšetřování amerických vojáků a jejich nadřízených v souvislosti s mučením a dalšími zločiny v Afghánistánu. Situace se

nezlepšila ani poté, co se před pěti lety stala hlavní žalobkyní. Krátce nato jí na stole přistál tenhle případ. Teď měla na telefonu náměstka amerického ministra zahraničí. Nečekala, že to půjde tak rychle. Ale nepočítala ani s tím, že video ze zatčení unikne na internet.

Spojené státy sice v roce 2000 podepsaly Římský statut, kterým byl Mezinárodní trestní soud ustaven. Svůj podpis ale roku 2002 vzaly zpět a statut nakonec neratifikovaly. Podobně jako Čína, Indie, Irák, Írán, Kuba, Severní Korea, Pákistán, Rusko, Sýrie, Saúdská Arábie, Súdán a Turecko. Dokud soud nepostupoval proti americkým občanům, poskytovaly mu Spojené státy plnou součinnost.

Za běžných okolností by se americké úřady nejprve pokusily kontaktovat soud neoficiální cestou. Žádný vysoko postavený zástupce země by jí kvůli případu v téhle fázi přímo netelefonoval. Přiznaly by tím soudu větší kompetence, než chtěly. Kdyby neuniklo to video, úřady by měly dost času na to, aby do případu zasvětily neformální spojku a pověřily ji za ně jednat. Mohlo jít o vysloužilého diplomata, nebo dokonce bývalého předsedu vlády úzce spřátelené země či mimořádně vlivného podnikatele, kteří taky rádi čas od času tahali v zákulisí za diplomatické nitky.

„Pane náměstku,“ pozdravila ho. Osobně se s ním ještě nikdy nesetkala.

„Přejdeme rovnou k věci,“ ozvalo se z telefonu drsným hlasem. „Okamžitě propustte Douglase Turnera! Než tak učiníte, pro všechny pracovníky Mezinárodního trestního soudu platí zákaz vycestovat do Spojených států.“

„To není nic nového,“ odpověděla Maria chladně. Spojené státy už na Mezinárodní trestní soud podobným způsobem skutečně jednou tlačily při jiné příležitosti. Tehdy úspěšně.

„Kromě toho,“ pokračoval, „bude veškerý osobní majetek zaměstnanců Mezinárodního trestního soudu ve Spojených

státech okamžitě zmražen. Americkým společnostem zakážeme s jeho zaměstnanci obchodovat. A neamerické společnosti, které budou v obchodech se zaměstnanci soudu pokračovat, budou muset počítat se zákazem podnikání ve Spojených státech.“

To by práci soudu bezpochyby neusnadnilo. Maria mohla jen doufat, že aspoň některé společnosti takovému tlaku odolají.

„Zatykač zůstává přesto v platnosti,“ oznámila mu Maria. Nemohla říct: „Douglas Turner zůstane ve vazbě.“ Neměla jistotu, že řeční politici a řecké úřady ustojí tlak, který už na ně Američané bezpochyby vyvíjeli.

„Toho budete trpce litovat!“ zaburácel náměstek. „Nemáte nejmenší právo takovou obžalobu vznášet!“

Pár minut hledala celá skupinka na internetu další informace. I Jim z Tchaj-wanu se Steva zeptal, co si o tom všem myslí. A jestli je podle něj zatčení oprávněné.

„Nejsem soudce,“ pokrčil rameny Steve. „Ani právník. Abych řekl pravdu, Douglasi Turnerovi jsem nikdy moc nefandil. Nevolil jsem ho.“

Bylo mu devětadvacet a šlo o jeho první volby. Stejně jako spoustu dalších lidí ho znechutilo, když se Turnerovi navzdory prognózám podařilo těsně zvítězit. Umožnil mu to absurdní volební systém USA, který dokázal udělat vítěze i z kandidáta, jenž v celkovém součtu obdržel méně hlasů. Naštěstí se ho podařilo odvolat!

„Takže máš radost, že ho zatkli?“

„Není to už přece prezident,“ podotkl Steve.

Najednou z něj byl zase Američan žijící v Německu. To byl tedy samozřejmě pořád. A často byl nucen zaujímat vyhraněný postoj. Nebo se obhajovat. Za něco, s čím ani sám nesouzněl. Přesto mu teď připadalo zvláštní, že byl zničehonic zatčen

exprezident. Člověk, u něhož by to s ohledem na jeho bývalou funkci nikdy nepovažoval za možné.

Za vůbec myslitelné.

Steve radost neměl.

Třebaže věděl, že zatčení bylo oprávněné.

„Je to každopádně síla,“ řekl Jimovi. „Ale musím se vrátit k práci.“

Cestou ke stolu mu v hlavě vířily myšlenky. Věděla o tom Ann? Nebo Frank?

Skoro se mu tu věc podařilo dostat z hlavy. Už tři roky o ní neslyšel.

Pochopitelně zapomněl, jak bezpečným způsobem kontaktovat právníky. Nikdy už se o to nepokoušel ani nezajímal.

Pravdou bylo, že by ho něco takového ani ve snu nenapadlo.

Exprezident Spojených států.

Nepředstavitelné.

Dokud k tomu nedošlo.

Časy se mění.

Steve se svalil do židle a zadíval se na monitor. Ještě jednou si na internetu dohledal to video. O jeho autenticitě nebylo pochyb. Mezitím už se objevovaly i zprávy z klasických tiskových kanceláří a zpravodajských agentur. Zatím mluvily o „prvních informacích“ a „zprávách potvrzených spolehlivými zdroji“. Na oficiální potvrzení se čekalo. Ale nemohlo to dlouho trvat.

V aplikaci pro zasílání šifrovaných zpráv bylo riziko zřejmě nejnížší. Někde v ní měl ještě na Ann i Franka kontakt, přenesený z mobilů, které používal v minulosti. Jestli budou takhle k zastížení, zůstávalo ve hvězdách.

Chtěl jim vytukat rychlou zprávu, ale prsty se mu třáslly. Chvilí trvalo, než se dokázal trochu zklidnit.

Oběma nakonec odeslal stejnou zprávu:

Co se to děje? Věděli jste o tom dopředu? Proč mi nikdo nedal vědět? Netýká se mě to snad? Jak postupovat? S.

Dvě minuty čekal na odpověď. Žádná nepřišla.

Na obrazovce počítače zavřel okno prohlížeče. Práce ho přivede na jiné myšlenky.

Telefon položil před sebe na stůl displejem nahoru. Zrovna když se chystal nasadit si sluchátka, došourala se k němu Tina.

„Bereš to dost v pohodě,“ řekla mu.

„Musím ještě dodělat druhou fázi uživatelské platformy pro Dellee,“ odpověděl. „Něco nového?“

„Ani ne,“ pokrčila rameny. „Všichni jsou z toho hotoví.“

„Jasně.“

„Co myslíš, že se stane?“ zeptala se Tina. „Počítám, že ho Řekové zase rychle pustí,“ odpověděla obratem sama sobě. „Předpokládám, že vaše vláda na ně zatlačí tak, až povolí. Co myslíš ty?“

„Určitě,“ ujistil ji Steve.

Aspoň doufám, pomyslel si.

To snad není možné.

Ale stalo se.

Vařila se v něm krev.

Všimla si Tina, jak zrudl v obličejí? Jak se potí?

Na displeji telefonu vyskočila nová zpráva.

Od Ann. Steve zaostřil na drobná písmenka.

Ne. Netuším. Zjistím víc. Buď v klidu. Nikdo o tobě neví. Ann

To se jí snadno řekne. Buď v klidu.

Rychle zprávu skryl, aby si ji Tina nestihla přečíst.

„Jo,“ řekl a až teď si uvědomil, jak se mu třese hlas, „určitě tam nezůstane dlouho.“

6

„Oni ho fakt vedou pryč!“ nadával předseda Evropské rady, když se už popáté díval na video ze zatčení. Před dvanácti minutami mu ho poprvé ukázala jedna z jeho asistentek. O osm minut později už se přes konferenční hovor spojil s ostatními. Na obrazovkách dvou notebooků jeho týmu se celkem ve čtyřech oknech připojili německý kancléř, francouzský prezident, předsedkyně Evropské komise a vysoká představitelka Evropské unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku. Ještě nikdy nezažil, že by se neplánované jednání uskutečnilo takhle rychle. Všichni byli buď na cestách, v autě, nebo na jednání, kde se jim podařilo najít si klidné místo, aby se připojili k neodkladnému hovoru. Oči měli upřené na displeje svých telefonů nebo telefonů svých asistentů mimo záběr kamery a na předsedu Rady pokukovali jen čas od času.

„Kdo něco takového sakra schválil?“ hřměl předseda Rady obklopený šesti členy svého týmu. „Ti zatracení Řekové o tom přece museli vědět! Kde je Nikólaos? Ten parchant musel mít aspoň tušení, že se něco chystá, ne?“

„Ne nutně,“ namítl francouzský prezident. „Třeba mu jeho úřady – jakže se jmenuje ta jeho ministryně spravedlnosti? – nedaly vědět, když k nim dorazil zatykač.“

„To je bordel! Nejradši bych jim všem utrhal hlavy! Jde přece o kauzu mezinárodního významu! To přece nejde řešit na vlastní pěst...“

„Mezinárodní trestní soud je nezávislá instituce,“ ozval se německý kancléř. „Nemáme jim co...“

„No jistěže ne,“ skočil mu předseda Rady posměšně do řeči, trochu se ale přece jen uklidnil. „A zrovna teď! Ještě ke všemu došlo včera k potyčce mezi řeckou a tureckou lodí v Egejském moři kvůli té situaci s plynem – a ne poprvé! Člověk by čekal, že si dají trochu pohov!“

„Nebo se někdo rozhodl zahrát si mezinárodní poker a vsadit na něj všechno,“ zamyslela se předsedkyně Komise.

„Takhle blbí snad být nemůžou!“

„Víme vůbec, z čeho Turnera konkrétně viní?“

„No, ne že by nebylo z čeho...“ zabručel Němec.

„Mají v rukávu nějaké důkazy?“ ozval se Francouz. „Myslím takové, které obstojí před soudem.“

„Musejí nějaké mít, řekl bych, že celkem neprůstřelné,“ odpověděl německý kancléř. „Jinak by se do něčeho takového nepouštěli.“

„Museli by přece Turnerovi dokázat přímou odpovědnost nebo zapojení,“ řekla předsedkyně Komise. „Kde by něco takového vzali?“

„Napadá mě jedině whistleblower.“

„V jeho kůži bych teda být nechtěla,“ otřásla se při tom pomyslením předsedkyně Komise. „Nejspíš se úplně zbláznil.“

„Nebo se jen zachoval čestně,“ zaslechl předseda Rady šepot jedné ze svých asistentek. Německý kancléř se nahnul na stranu tak, že částečně zmizel mimo záběr.

„Američani budou vzteky bez sebe!“ zuřil předseda Rady.

„To brzo zjistíme,“ oznámil jim kancléř, který se mezitím vrátil zpátky do záběru. „Mám na telefonu Arthura Jonese.“

Ostatní odpověděli strnulými výrazy. Byli rádi, že na ně nepřišla řada jako první.

„No paráda,“ povzdechl si kancléř, „co mu mám říct? Někjaké návrhy?“

Nikdo nehnul ani brvou. Ale s tím kancléř samozřejmě počítal.

„Arte,“ pozdravil amerického prezidenta s telefonem na uchu. „Přepnu tě na reproduktor, mám tu pár kolegů, kteří by chtěli být u toho...“

Francouzský prezident protočil panenky, předsedkyni Komise spadla čelist. Jen s vysokou představitelkou to ani nehnulo.

„... tím líp!“ zadrnčel z německého telefonu hlas Arthura Jonese.

„Mám tady Paula, z Francie, s tím se znáš, pak je tu předseda Evropské rady a předsedkyně Evropské komise, vysoká představitelka...“

„Jo, jo, jo,“ přerušil ho Jones. „Poslouchejte. Ať už za tímhle nesmyslem stojí kdokoliv, doufám, že se má ke komu modlit! Turner ať je okamžitě venku, rozumíte? Okamžitě!“

„My ale nemáme vliv na...“

„To jsou kecy! Říkám okamžitě!“

„Ale Arthure...“

„Žádný Arthure! Nejspíš chápete, o co tu jde. Znemožníme se před celým světem? Jak to hodláte napravit?! To přece...“

„Ale soud...“

„Soud sídlí na vašem území. Tak se o to postarejte!“

„I přesto je soud nezávislý. Nezávislý, Arthure. Zajímá se jen o lidská práva. Americkému prezidentovi snad nemusím připomínat, že jednou z nejhlasitějších zastánkyní a propagátorkou Všeobecné deklarace lidských práv byla Američanka Eleanor Rooseveltová, obdivovaná manželka tvého předchůdce Franklina Delano Roosevelta. Před vydáním Deklarace dokonce předsedala Komisi OSN pro lidská práva, pokud se nepletu...“

„Přednášku z dějepisu poslouchat nepotřebuju! A o lidská práva tu nejde, Turner se prostě musí dostat ven! Postarejte se

o to! Nebo se o to postaráme sami. Zkusím vás trochu motivovat. Pokud se nedostane na svobodu do naší veřejné reakce za patnáct minut, zakážeme všem zaměstnancům Mezinárodního trestního soudu cesty do Spojených států. A zároveň požádáme o vydání mezinárodních zatykačů...“

„To nemůžeš...“

„Jak to, že nemůžu? To...“

„Nemůžeme je přece jen tak zatknout...“

„Já už vám pomůžu, abyste jednali trochu rázněji! Pokud se nestane nic, od zítřka bude pro všechny evropské banky platit zákaz obchodování v USA...“

„Arthure, to ale způsobí kolaps světové eko-“

„Přestaň už s tím Arthurem! To bude teprve začátek. Uvidíte, že nežertuju!“

Tváře na monitorech notebooků se zachmuřily. Když Jones pronesl tu poznámku o bankách, zavrtěl francouzský prezident opatrně hlavou.

„Poslyš, Arthure,“ oslovil ho francouzským přízvukem, „tady Paul. Slyšíme se?“

„Paule! Špatně, ale rozumím ti. Všechno už jsem řekl. Teď je to na vás.“

„Arthure, jak sis mohl všimnout, všichni jsme si vážnosti situace vědomi. Proto jsme se tu ostatně sešli. Ale nejsem si jistý, jestli bychom zrovna my měli o něčem rozhodovat.“

Ve tvářích ostatních účastníků videohovoru se zračil údiv. Ani předsedovi Rady nebylo tak úplně jasné, kam francouzský prezident míří.

„Soud přece musel počítat s tím,“ pokračoval Paul, „že budeš reagovat nějak takhle. Jen si to vezmi: dřív soud stáhl ocas i v situacích, kdy jen uvažoval nad tím, že prověří chování amerických vojáků. *Prověří*, ne obžaluje nebo zatkne. A stačilo, když jste jim... jemně naznačili, jakou moc Spojené státy mají, a i neškodné vyšetřování okamžitě skončilo. Vyšetřování

obyčejných vojáků. A tentokrát? Prezident? Zatčený? Vážně?! To, že si něco takového troufli dotáhnout, má podle mě jediné možné vysvětlení: někdo jim zaručil, že se tentokrát nemusejí obávat tak nepříjemných důsledků. Aspoň ne v delším horizontu. A dobře víš, že my bychom jim takovou záruku poskytnout nemohli a ani nechtěli. Jejich spojenec je úplně někde jinde. Jestli tě zajímá můj názor, podporuje je někdo od vás. A dost intenzivně. Někdo s mimořádným vlivem.“

Vysoká představitelka, která byla proslulá svým bezchybným sebeovládáním, nadzvedla jedno obočí. Německý kancléř uznale pokýval a jemným našpulením rtů naznačil „klobouk dolů“. Předsedkyně Komise měla i přes vážnost situace problém zadržet smích.

Z telefonu, který německý kancléř držel v ruce, se nic nezývalo.

„A stejně podezíráví budou brzo i ostatní,“ dodal ještě Francouz.

Chytře to sehrál, pomyslel si předseda Rady. Dal tomu Amíkovi na vědomí, že pokud by na tuhle teorii navzdory očekávání nikdo sám od sebe nepřišel, dá se v případě potřeby i aktivně šířit.

„Proto tě prosím,“ uzavřel Paul, „abys ta tvrdá opatření ještě přehodnotil a umožnil nám najít z téhle situace společnou cestu ven. Nechceme přece ohrozit naše přátelství.“

I tohle sehrál mistrně. Francouzský prezident stejně jako ostatní moc dobře věděl, že Američani nějak zareagovat musejí, zejména proto, že právě vrcholila Jonesova předvolební kampaň. Dal mu ale prostor se stáhnout, aniž by přitom ztratil tvář. Možná tím, alespoň na čas, odvrátil nejhorší scénáře.

Ani předseda Rady nedokázal kontrolovat cukající koutky. Ale byl to spíš hořký úsměv. Zklamaný, že na to nepřišel sám!

Někdo od vás.

„Vzpomínáš si na rok 1979?“ zeptal se Derek prezidenta.

„Ještě jsem chodil do školy,“ odpověděl Jones. „Do osmičky. Co to má společného s Turnerovým zatčením?“

Derek v roce 1979 ještě ani nebyl na světě. Teď seděli v limuzíně směřující na letiště, odkud měli odcestovat na další vystoupení v Atlantě ve státě Georgia. Na tenhle plán mohli ale rovnou zapomenout. Nezbyvalo jim než zamířit rovnou zpátky do Washingtonu. Přesně to se totiž od prezidenta očekávalo. Derek tentokrát výjimečně zasedl za volant. Nepotřebovali, aby je někdo poslouchal. V autě s nimi seděla ještě koordinátorka kampaně Sandra Pilaskyová a mluvčí Kim Songová. I ony se narodily až po roce 1979. Obě se skláněly nad displeji mobilů a projížděly nejnovější zprávy.

Další kvízové otázky typu „Vzpomněli byste si, kdo byl tehdy prezident?“ si radši odpustil.

„Prezidentem byl Jimmy Carter. Začátkem roku proběhla v Íránu islámská revoluce. V listopadu...“

„No jasně! Rukojmí na americké ambasádě.“

„Když tehdy pár stovek radikalizovaných iránských studentů zajalo padesát pracovníků ambasády jako rukojmí, stálo to Cartera prezidentský úřad. Ve volbách neměl proti Ronaldu Reaganovi prakticky žádnou šanci. A zcela o ni přišel po mimořádně nepovedeném pokusu o jejich vysvobození.“

„Rukojmí propustili krátce po tom, co byl Reagan uveden do úřadu, pokud si správně pamatuju,“ řekl prezident. „Chtěli sejmout Cartera a ponížít Ameriku...“

„Přesně tak,“ přisvědčil Derek. „Myslím, že to snese srovnání se současnou situací.“

„Mezinárodní trestní soud není žádná islamistická dik-tura,“ namítla Kim, „ale chápu, kam tím míříš.“

Sandra šeptem telefonovala.

„To, jak se k aféře postavíme, rozhodne o výsledku voleb,“ pokračovala Kim. „Musíme na to jít líp než tehdy Carter.“

„Francouzský prezident měl zajímavý postřeh,“ ozvala se Sandra, která mezitím zavěsila. „Haagskému soudu může krýt záda někdo v USA. Existují v zásadě dvě možnosti: někdo od nás, kdo vás chce odstranit z cesty, nebo Wright a jeho banda.“

„Republikáni by přece nevydali svého exprezidenta na mi-
lost Haagu,“ nezdálo se Jonesovi.

„To by byla pěkná aféra,“ ušklíbla se Sandra.

„Zvládneš to dát dohromady nějak věrohodně?“ zeptala se Kim.

„Tak za tohle očekávám omluvu.“

„A co když za tím nestojí vůbec nikdo? Třeba soud prostě jednal na vlastní pěst,“ uvažovala Kim.

„To teď nehraje roli. Vsadila bych se, že podobné spekulace se stejně dřív nebo později objeví. Musíme na ně jen správně reagovat. Nejlíp uděláme, když se konkurentů rozhořčeně za-
staneme. Žádný spořádaný americký občan by na něco takového ani nepomyslel. Natož pak prezidentský kandidát! Čím častěji a hlasitěji to budeme opakovat a čím intenzivněji tím zaplavíme sociální sítě, tím menší budou mít lidé tendenci pochybovat. Jak se říká, není kouře bez ohně,“ pravila Sandra.

„A co když opravdu hoří?“ zeptal se Derek.

„Tím líp. Někdo zjistí kde,“ řekla Sandra a tajemně dodala:
„To patří koneckonců i k naší práci.“

„Máme připravenou první reakci?“ zeptal se Jones. „Musí být v souladu s tím, co řekne Chuck.“ Hovořil o tiskovém mluvčím Bílého domu, který zůstal ve Washingtonu. „Bez ní na letiště nemůžeme. Určitě už tam čeká celá smečka.“

Sandra párkrát klepla na displej telefonu. „Mám ji tady.“

„A jsme tu,“ oznámil Derek a odbočil na příjezdovou cestu k VIP areálu letiště, kde už na prezidenta čekal air force one. A kupa novinářů.

„Mladá evropská právnička na sebe přivolala hněv celých Spojených států!“

Nad nadpisem se skvěla fotografie Dany s Turnerem.

Dana ten článek otevřela na telefonu naslepo. Vyšly jich stovky.

Cestu nevnímala. Za ztmavenými skly se vpravo i vlevo míhaly athénské ulice. Oči od telefonu zvedla jen sem tam, aby se ujistila, že auto s Turnerem jede pořád před nimi. Policisté se mezi sebou bavili řecky. Dana nerozuměla ani slovo. Minutu poté, co video ze zatčení uniklo na internet, jí na telefonu cinkla první textová zpráva. Chvilí po ní následovaly další. Přicházely všemi kanály: přes SMS, e-mailem, do různých aplikací. Už během telefonátu s Marií Cruzovou se se zprávami doslova roztrhl pytel. Nestíhala už ani všechny číst. Sotva zaostříla na jméno odesilatele, už na displeji vyskočilo další okno, které oznamovalo přijetí nové zprávy. Tolik lidí snad ani nezná! Neúnavné bzučení telefonu bylo důsledkem nespočtu pokusů zastihnout ji telefonicky. Většina čísel jí nic neříkala. Telefon nezvedla ani jednou.

Bezmyšlenkovitě rozklikla zprávu, která právě vyskočila na displeji. Jenny Mandilová. Dana se zamyslela. Až po chvíli se jí rozsvítilo. Byla to její spolužačka z doby, kdy studovala na Georgetownské univerzitě ve Washingtonu. Od studií jí psala tak jednou do roka a ani Dana se jí neozývala častěji.

Naposled to bylo teprve pár měsíců zpátky. A teď tedy znovu. Jenny pracovala v San Franciscu, pokud si Dana pamatovala správně. Na západním pobřeží už bylo ráno. Zprávy se šířily rychle.

Zbláznila ses? komentovala Jenny titulek, který z Dany udělal terč hněvu 330 milionů lidí.

Dobrá otázka, pomyslela si Dana. Byla v tom výčitka? Nebo to měla brát jako kompliment? Jenny Turnerovi rozhodně nefandila. Ale byla Američanka.

Rozhodně je z tebe teď hvězda, pokračovala její zpráva. To by si Dana klidně odpustila. *I když ne nutně kladná hrdinka.*

Ani pro Jenny? zamyslela se Dana. Ale vlastně ji to v tu chvíli ani nezajímalo. V příloze byl odkaz na zprávu z internetu. Dana si ho neotevřela. Neměla náladu. A beztak si dokázala živě představit, co by se tam psalo.

Rozhodla se rychle pročíst pár dalších zpráv.

Vy snad nemáte všech pět pohromadě! Chcete, aby vám Amerika vyhlásila válku? Bývalý spolužák z Wuppertalu, se kterým nebyla v kontaktu celé roky.

Páni! V tvoji kůži bych teď nechtěl být! Vysmátý smajlík. A palec nahoru. Bývalý kolega z Amnesty International, kde pracovala rok během studia.

Otevřela Twitter. Hashtag Turner se stal celosvětovým trendem číslo jedna. Každý druhý tweet obsahoval snímek z inkriminovaného videa. Skoro na každém byl Turner, policista, který ho zatýkal, a Dana.

Takže se z ní stala tvář celé akce. Dokonaleji už protagonisty tohoto souboje vykreslit nešlo. Mladá žena proti staršímu muži. Idealistka proti (bývalému) politikovi. Průměrně placená právnička proti multimilionáři. Mezinárodní trestní soud proti nejmocnější zemi světa.

Několik uživatelů Twitteru těchto protikladů rychle využilo, další se jimi inspirovali a dále tento narativ sdíleli.

Přítom Dana žádnou aktivní roli sehrát neměla. Měla za-
tčení jen přihlížet. Přesvědčit se, že všechno proběhne, jak
má. Vůbec nic neříkat. V té nečekaně turbulentní situaci se
ale nechala strhnout okamžikem. Z okraje přímo do středu
pozornosti. Naběhla si.

A může si za to sama.

Přívál zpráv nepolevoval. A pokračovaly i telefonáty.

Najednou na displeji vyskočilo číslo, které znala.

Máma.

Ne, na to teď nemá pomyslení. Dana přichází hovor od-
mítla. Auto před nimi odbočilo k velké bráně, jejíž dvě těžká
železná křídla se před nimi rozestoupila. Jinudy se za dlouhou
a vysokou zeď ověncenou zatočeným ostnatým drátem dostat
nedalo. Před nimi se otevřel prostorný dvůr lemovaný budo-
vami s malými zamřížovanými okny. Za nimi projeli branou
i zbývající vozidla. Hned nato se obě křídla opět uzavřela
a odřízla je od venkovního světa.

Policisté vyskákali z mikrobusu. Dana vystoupila jako posled-
ní. Sluneční paprsky už na dvůr věznice nedopadaly. V jejich
posledních odlescích se hřály jen spirály ostnatého drátu na
vršku zdi. Přesto si Dana připadala jako na rozpálené pánvi.
Z ostatních vozidel vystoupili zbývající policisté. Čtyři z nich
obestoupili Turnera. Ten bez odporu následoval muže, který
mu předtím na letišti oznámil, že je zatčen.

Do auta naložili jen exprezidenta. Členy jeho týmu, bo-
dyguardy, řecké hostitele i přítomné politiky nechali na leti-
šti. Proti nim žádná obvinění vznesena nebyla. Zatkli akorát
jednoho z členů ochranky, který kladl odpor. Ale to už byla
záležitost řeckých úřadů.

Většina policistů zůstala stát na dvoře a bavila se mezi
sebou. Dana následovala skupinku směřující ke vstupu do
budovy. Všichni se museli legitimovat a projít bezpečnostní

kontrolou. Museli vyprázdnit kapsy, vyndat telefony, peněženky. Jako na letišti. Za kontrolou pak dostali své věci zpátky. Kromě Douglase Turnera. Jeden z členů ochranky vložil jeho telefony, peněženku, hodinky a pásek do igelitových sáčků.

„Co to...“ začal se rozčilovat Turner, ale vězeňská stráž ho rychle odvedla pryč. Naposledy se ohlédl, vrhl letmý pohled směrem ke svým zabaveným věcem a zmizel za rohem. Dana vyrazila za ním. Zaměstnanec věznice je provedl dvěma těžkými zamřížovanými dveřmi a dlouhou chodbou až do místnosti plné oprýskaných stolů a starých kancelářských židlí. U jednoho stolu čekali dva muži a jedna žena. Muži měli na sobě tmavé obleky, žena béžový kostýmek. Starší z mužů, mohlo mu být lehce přes šedesát, prohodil pár řeckých slov s velitelem vězeňské stráže. Byl to pohublý člověk s vážným výrazem ve tváři, na níž se od nosu ke koutkům úst rýsovaly hluboké vrásky. Z bílých vlasů už mu zbýval jen věnec nad ušima. Obrátil se k Turnerovi.

„Jmenuji se Michalis Stouvratos, jsem státní zástupce na odvolacím soudu tady v Athénách,“ představil se řecky. Muž stojící vedle něj, čtyřicátník s prořídlymi rozčuchanými vlasy, jeho slova tlumočil. „Byl jste zatčen na příkaz Mezinárodního trestního soudu v Haagu. Podle řeckých zákonů musí být v takovém případě zadržená osoba, tedy vy, neprodleně předvedena před státního zástupce, tedy mě. Vzhledem k mimořádným okolnostem a z důvodu bezpečnosti jsem se rozhodl přijít za vámi osobně a nenechat vás předvádět. Máte právo na...“

Dana zaslechla na chodbě hlasy. Ve dveřích se objevil zaměstnanec věznice, který je předtím provázel. Kolem něj se prosmýkl vysoký muž ve světlém letním obleku, s rozepnutou košilí a upocenými nazrzlými vlasy, které si před vstupem do místnosti jen narychlo upravil rukou.

„Jeremy McIntyre,“ představil se ještě za chůze. Přítomní členové vězeňské stráže mu chtěli zastoupit cestu, ale státní zástupce je letmým gestem ruky zadržel.

McIntyre přispěchal s napřaženou rukou rovnou k Turnerovi. „Velvyslanec Spojených států v Řecku,“ vysvětlil.

„Nejvyšší čas, abyste mě odsud dostal!“ zařval Turner, aniž by mu podal ruku. Až poté pozdravil velvyslanec státního zástupce. Ostatní lidi v místnosti nebral vůbec v potaz.

„Okamžitě s touhle šarádou skončete!“ vykřikl.

Tlumočník se už už nadechoval, ale státní zástupce mávl rukou.

„Na tohle moje angličtina stačí,“ řekl s mírným přízvukem, než přešel zpátky do řečtiny.

„Douglasi Turnere, máte právo nechat se zastupovat právníkem. Zatykač byl vydán na základě řádně zdůvodněného podezření z úmyslných útoků na civilní obyvatelstvo Afghánistánu a také z vraždy.“

„To je přece...“ zahřimal Turner, ale státní zástupce ani tlumočník se tím nenechali rozhodit a pokračovali.

„Abych dodržel všechny formality, musím ještě doplnit, že pokud si právního zástupce nemůžete dovolit, bude vám přidělen.“

Turner se opět chystal něco rozhořčeně prohodit.

„To je přece absurdní...“ ozval se velvyslanec, ale oba Řekové pokračovali nerušeně dál ve svém kázání. Dana se tentokrát držela zpátky.

„Abyste pochopil všechny procesní náležitosti,“ překládal tlumočník slova státního zástupce, „do mé kompetence spadá pouze vaše zatčení. Stejně jako ostatní státy, které podepsaly Římský statut, na jehož základě byl Mezinárodní trestní soud založen, se i Řecko zavázalo k tomu, že bude s nově ustanoveným soudem spolupracovat. Když tedy Mezinárodní trestní soud vydá předběžný zatykač na konkrétní osobu, jako tomu

bylo ve vašem případě, mají řecké úřady povinnost konat. Jakmile budete mít k dispozici právního zástupce, mohou být podniknuty další kroky.“

„Žádné další kroky nebudou,“ procedil Turner mezi zuby. Tenhle muž byl se svým nejistým vystupováním na hony vzdálený nabubřelému politikovi, kterého Dana znala z médií.

„Už jsem telefonoval s vaší ministryní spravedlnosti,“ ozval se zase velvyslanec. „Za chvíli s ní mám schůzku. Počítám s tím, že pana Turnera vezmu s sebou, aby se mu paní ministryně mohla za tuhle nehoráznost osobně omluvit!“

„S paní ministryní se jistě setkat můžete,“ přeložil tlumočnick odpoověď státního zástupce, „ovšem bez pana Turnera. Jakmile ustanoví svého právního zástupce, projedná příslušný soud tady v Athénách čtyři body...“

Turner pokrčil rameny, otočil se a chystal se odejít. „Mně tahle šaškárna může být...“

Dana instinktivně vykročila vpřed. Dva příslušníci vězeňské stráže zastoupili Turnerovi cestu. Dana se zarazila. Exprezident se přes ně pokoušel prodrat, ale oni mu v tom zabránili. To zaslouží respekt, pomyslela si Dana, když v sobě tihle dva řadoví strážci najdou odvalu postavit se tomuhle člověku a všemu, co ztělesňuje. V tu chvíli si všimla, že obě ruce zaťala v pěst, jak se usilovně snažila nevystupovat ze své role pozorovatelky.

„Kampak?“ zeptal se státní zástupce vlídně. „Tady jste ve vězení. Odsud se jen tak odejít nedá.“

Chovejte se aspoň trochu důstojně, chtěl nejspíš dodat. Aspoň Daně se zdálo, že tón jeho hlasu tak zněl.

„Vy jste se úplně pomátli?!“ vybuchl Turner. „Asad a Rusové mučí, vraždí a pronásledují v Sýrii miliony lidí, z lidských práv mají tak akorát srandu, stejně jako Saúdové v Jemenu, při vraždě Chášukdzího a mnoha dalších zločinech, které spáchali na svých vlastních lidech. Bičování, usekávání rukou,

kamenování! A co dělají Číňané v Tibetu, s Ujgury, v Hongkongu, co dělají vlastním obyvatelům?! A Rusové v Čečensku, na Ukrajině, na Krymu, v Gruzii, po celé zemi! A co ten bláznivý Filipíнец a desítky dalších jemu podobných po celém světě?! A vy zatýkáte mě? Mě?! To je přece k smíchu.“ Máchl rukou a pohrdavě dodal: „Navíc Mezinárodní trestní soud nemá takovou pravomoc.“

Velvyslanec položil Turnerovi ruku na rameno a něco mu pošeptal. Se skřípějícími zuby, ale mlčky se exprezident obrátil zpátky ke státnímu zástupci.

„Nejprve bude ověřena vaše totožnost,“ vysvětloval tlumočník. „Pokud nejste tím, na koho byl vydán zatykač, máte dva dny na to podat námitku. Následně musí soud rozhodnout o tom, jestli zatčení proběhlo dle regulí. Zatření je třeba prověřit, zda jste měl možnost využít všechna práva, která vám ze zákona náležejí. A nakonec musí soud dle řeckého právního řádu najít odpověď na otázku, zda trestné činy, ze kterých jste obviněn, umožňují vaše vydání. Proti zatčení máte možnost vznést námitku. Vycházíme z toho,“ pohled státního zástupce se střetl s Daniným a působil na ni skoro jako výčitka, „že nám Mezinárodní trestní soud v nejbližších dnech předloží standardní zatykač spolu s žádostí o vaše vydání do Haagu. I proti tomu máte pochopitelně možnost vznést námitku.“

Navzdory tomu, že se státní zástupce dostal do situace, kterou mu zřejmě nezáviděl nikdo na světě, zvládal ji zatím s chladnou profesionalitou byrokrata. Nespornou výhodou v tomto případě bylo, že se mohl zaštitit autoritou své funkce a pravidly, která vytvořili jiní.

„Naposledy vás vyzývám, abyste tohle divadlo ukončili!“ zvýšil velvyslanec hlas.

„My jsme tu hotovi,“ oznámil státní zástupce. Kývl směrem k Turnerovi a velvyslanci. „Hezký večer.“

Když procházel kolem prezidenta, podíval se velvyslanci do očí. „Půjdeme?“

„Bez pana prezidenta nikam nejdu!“ odpověděl úředník rozhořčeně.

„Jak myslíte. Je to na vás. Odvedte ho,“ vyzval vězeňskou stráž a podíval se přitom na Turnera.

Dana nečekala, že uvidí, jak Turnerovi doslova spadne brada. Kdysi nejmocnější muž světa jako by stále nevěřil tomu, co se s ním právě děje.

Ani ona sama tomu nevěřila. Státní zástupce byl skoro u dveří. Od něj už se Turner ničeho nedočká. Otočil se tedy na velvyslance, který se mezitím za prokurátorem rozběhl a pokoušel se mu domluvit. Kromě vězeňské stráže už v místnosti zbývala jen Dana. Jejich pohledy se krátce střetly a zaklesly do sebe. Jako zápasníci, kteří jeden druhému položí ruce na ramena, aby poprvé změřili síly. Akorát v tomhle případě nastoupila muší váha proti zápasníkovi sumo. Turner nedokázal skrýt v očích hněv ani pohrdání, které ke své soupeřce pociťoval. Na odmlouvání zvyklý nebyl. A na porážky už vůbec ne. A tak se do jeho hnědých očí přikradl i pocit, který asi sám bývalý prezident nejspíš neznal, jak Dana předpokládala: pochyby.

Jeden z členů vězeňské stráže popadl Turnera za paži. Exprezident ho zpražil pohledem a urychleně se mu vytrhl. Pak pomalými kroky zamířil ke dveřím, kde stále postával státní zástupce a ostatní. Strážníci vyšli za ním a nespouštěli ho z očí.

Chodbami věznice je vedl sám ředitel. Za ním kráčeli čtyři příslušníci vězeňské stráže, kteří eskortovali Turnera. Za nimi šel Stouvratos, jeho kolegyně, tlumočnicka a velvyslanec. Dana se držela úplně vzadu. Ze zdí se tu a tam drolila omítka a barva. Ve vzduchu byl cítit prach, pot a čisticí prostředky.

Velvyslanec bez ustání naléhal střídavě na ředitele, státního zástupce i Turnera, až málem nemohl popadnout dech. Na každého mluvil trochu jiným tónem. Na ředitele výhrůžně, na státního zástupce konstruktivně a na Turnera chlácholivě a spěšně. Pro Danu byla ta situace trochu nepříjemná. Chtěla být jen u toho, dohlédnout na to, že vše proběhne bez zádrhelů a podle pravidel. Že se Turner dočká slušného zacházení. A především že budou dodržena jeho práva. Nemohla připustit, aby nějaká drobná procesní chyba vedla k jeho opětovnému propuštění! Pastí, do kterých se mohli chytit, bylo přitom víc než dost: chybějící překladatel, právní zástupce, neumožnění pomoci ze strany americké ambasády... Když teď doprovázela tohoto kdysi nejmocnějšího muže planety, jak jsou držitelé prezidentského úřadu s oblibou titulováni, na ponuré cestě k jeho cele, neměla pocit vítězství.

Ředitel otevřel těžké dveře ze šedého kovu. Celá skupina se před nimi na chvíli zastavila. Pak ředitel nechal projít jen věžeňskou stráž a Turnera. Dana zaregistrovala, že se bývalý prezident zdráhá pokračovat. Nejspíš ale věděl, že nemá na vybranou.

„To přece nejde!“ vyrazil ze sebe McIntyre, když se neúspěšně pokusil Turnera do cely následovat. „Do téhle díry prezidenta zavítat nemůžete! Musím co nejdůrazněji protestovat!“

I Daně se podařilo nahlédnout do místnosti. Měla zhruba tři metry na šířku a pět metrů na délku. Stěny byly holé. Asi po ramena byly natřené na tmavě zeleno, v horní části šedě. Mísil se tu pach toalety s čerstvým nátěrem. Vymalovali tu snad na počest vzácného hosta? Do zadní stěny bylo vykrojené zamřížované okýnko, kterým se do cely prodíraly zbytky podvečerního světla. Po levé i pravé straně stála pryčna s nataženým prostěradlem, polštářkem a složenou vlněnou dekou. Vpravo u dveří byla otevřená toaleta. Vedle ní kovový stoleček, přišroubovaný k podlaze, jak Daně neušlo.

„Tohle nemůžete myslet vážně!“ zdůraznil McIntyre své zhnusení. Standardy této věznice byly dlouhá léta terčem kritiky. Nejen ze strany vězňů. Místní poměry kritizovaly i lidkoprávní organizace. Tahle cela byla v porovnání s průměrem luxusní. I když to americký exprezident nebo multimilionářský velvyslanec viděli jinak.

„Pan Turner má jako jeden z mála privilegium samostatné cely,“ oznámil ředitel tónem, který osciloval mezi servilitou a vzdorovitostí. „Běžně tu máme na jedné cele až čtyři vězně. Víc dělat nemůžeme.“

„Bez prezidenta se odsud nehnu!“ vykřikl McIntyre arogantně.

„Tak tady zůstaňte,“ navrhl ředitel. „Máme tu ostatně dvě volná lůžka.“

„Přestaňte už s těmi blbostmi!“ okřikl velvyslance prezident. „Tady pro mě nic udělat nemůžete! Radši se postarejte, aby se konečně rozhoupal Bílý dům.“

„Vaši kravatu, prosím,“ řekl tlumočnick nesměle poté, co jeden z členů stráže prohodil něco řecky směrem k Turnerovi a natáhl ruku.

Turner vyvalil oči a chvíli na něj jen zíral. Pak vázanku povolil a hodil ji muži k nohám. Ten ji bez hnutí zvedl.

Ředitel prohodil pár slov v řečtině s jedním z příslušníků stráže. Ten mu odpověděl a přikývl.

„Prosím odejděte,“ vyzval velvyslance. Ten si vyměnil s Turnerem poslední pohled a exprezident chladně přikývl.

„Jeden strážník bude hlídkovat u dveří celou noc,“ oznámil ředitel. „Pro případ, že by pan Turner něco potřeboval.“

Jeden z členů stráže strčil do dveří od cely, které se s tupým úderem zabouchly. Poté nadvakrát zamkl.

Ředitel se otočil, protáhl se kolem Dany a odešel stejnou chodbou, kterou sem přišli. Jeho lidé odešli za ním. U dveří zůstal stát jen jeden strážník, státní zástupce se svou kolegyní

a McIntyre, který se na Danu ani jednou nepodíval. Ta stála přede dveřmi do cely a s pocitem prázdnoty si je prohlížela.

Tomu, co viděla, pořád ještě nemohla uvěřit. Ta chvíle jí připadala nekonečná. Z myšlenek ji vytrhl až strážce, který ji se silným přízvukem vyzval k odchodu. V tu chvíli si všimla, že ostatní už kráčejí chodbou pryč a musí je dohnat. Vyrazila za nimi a přitom nevěřicně kroutila hlavou. Ještě jednou se ohlédla na železné dveře, za kterými teď seděl bývalý prezident Spojených států. Nebo snad stál? Chodil do kolečka? Tloukl pěstí do zdi? Nevěřicně se rozhlížel? Či právě používal toaletu?

8

Slunce už zapadlo. Modré nebe pohasínalo ve večerním pološeru. Do půl hodiny se setmí. Minibusy už na dvoře věznice nestály. Parkovaly tu jen dvě limuzíny. O pár metrů dál se americký velvyslanec stále dohadoval se státním zástupcem. Ten po chvíli zavrtěl hlavou a odešel. Nastoupil do jednoho z vozidel, které se rozjelo k obří železné bráně. Pomalu se před ním rozestoupila. Dana si až dosud nedělala starosti s tím, jak se odsud dostane. Teď jí došlo, že si bude muset objednat taxi nebo zajistit soukromého řidiče. Velvyslanec se chystal nastoupit do druhého auta. V tu chvíli si Dana všimla výjevu za otevřenou branou. Limuzína státního zástupce si musela klestit cestu zástupem novinářů s kamerami, mikrofony a telefony v natažených rukou. To šlo rychle.

McIntyre dal svému řidiči znamení. Sám šel k východu pěšky a auto ho následovalo rychlostí chůže.

Na krátkou chvíli Dana na dvoře osaměla. Pak se rozběhla za velvyslancovým autem.

Ten se mezitím postavil před kamery.

Máchnutím ruky ukázal na vozidlo státního zástupce.

„Tamhle ujíždí někdo, kdo se řeckým občanům neodvážil přiznat, do jaké katastrofy je právě uvrhl!“ hřímal. „Teď,“ obrátil se čelem k objektivům kamer, „jsou oči celého světa upřeny na tuhle zemi. A budou ji posuzovat podle toho, jak se zachová! S Douglasem Turnerem, který byl čtyři roky lídrem

svobodného světa, se tu zachází jako s nějakým špinavým zločincem! S tímhle bojovníkem za svobodu, demokracii, blahobyt a bezpečnost! To nesmíme a ani nebudeme akceptovat. Naše skvělá země, Spojené státy americké, ani naši spojenci po celém světě! Žádná skutečná demokracie na této planetě! Očekáváme, že bude Douglas Turner okamžitě propuštěn! Spojené státy neuznávají autoritu Mezinárodního trestního soudu a nebudou s ním spolupracovat. Řecká justice se může svobodně rozhodnout. Jsem ale přesvědčen o tom, že řečtí občané dobře chápou možné důsledky a postup pana státního zástupce nepodporují!“

Dana pečlivě naslouchala. McIntyre měl zcela očividně jasný záměr. A prosazoval ho celkem nevybíravě, alespoň podle běžných standardů mezinárodní diplomacie, soudila dle svých zkušeností, které však nebyly nijak velké.

„Pokud s ním tedy Řekové nesouhlasí,“ zvolal, „měli by to jasně ukázat!“

Tímhle překročil všechny hranice, které se mezi spojenci běžně dodržují, pomyslela si Dana. Štvát obyvatele cizí země proti vlastní justici, vlastním úředníkům, vlastní vládě. Navíc spřátelené země. Ale bylo třeba uznat, že běžné zvyklosti mezi spojenci tak úplně nedodržel ani státní zástupce.

„Zítra už tu nebudou stát desítky novinářů, ale stovky! A budou přenášet reakci Řecka do celého světa! Zajímalo by mě, jak jejich reportáže budou vypadat. Závisí to na vás!“

Zajímavý přešlap, pomyslela si Dana. Zítra. To říkat neměl. Z jeho nabubřelého projevu se zdálo, že vyřešení celé aféry očekává v řádu hodin. Tím, že řekl „zítra“, dal ale najevo, že v to sám nevěří. Nebo to jednoduše nebyl profesionál. McIntyre nastoupil do auta, které se davem překřikujících se reportérů začalo sunout pryč. A v tu chvíli zahlédli první novináři Danu. A poznali ji. Rychle se otočila. Zaslechla tupé dunění, s nímž se zavřela brána. Pospíchala na vrátnici.

„Máte tu jiný východ?“ zeptala se vrátného anglicky.

Zatvářil se bezradně.

Pak řekl něco řecky, a až po chvíli Daně došlo, že nemluví anglicky.

Za ním se objevil jeho kolega.

Napřáhl ruku a prstem ukázal na druhou stranu. „Tam, další dveře,“ vysoukal ze sebe.

„Máte už plán, pane prezidente? Jak budou Spojené státy re-
agovat? Co hodláte udělat?!“

Do kuchyně se vešli akorát ve čtyřech. Amelie a Paul stáli na jedné straně ostrůvku a krájeli zeleninu, Catherine a Steve stáli na druhé. Cath vytlačovala z formiček kostky ledu a Steve míchal drinky. Na konci ostrůvku byl opřený iPad. Reportéři na něm prezidentovi cpali mikrofony málem až do pusy.

Arthur Jones se zastavil a obrátil se k novinářům čelem. Už od pohledu působil jako prezident. Padesátník s ostře řezanými rysy a stále hustými tmavými vlasy, které mu pomalu začínaly šedivět.

„Postup proti Douglassi Turnerovi představuje útok na suve-
renitu naší skvělé země, Spojených států amerických.“

„Řekl postup, ne zatčení,“ zkonstatoval Paul.

Steve se chystal umíchat dva koktejly s martini a dvakrát basil smash. Kdybyste jenom tušili!

„Podnikneme všechny potřebné kroky k ochraně amerických občanů. Kdekoli na světě.“

„To znělo skoro defenzivně,“ řekla Cath, „nepřijde vám?“

„Hm,“ zabručel Paul.

„Trochu,“ souhlasila Amelie.

Steve se nejprve pustil do martini. Protřepat. A ne kvůli Bondovi, Jamesi Bondovi. Ale proto, že už měl připravené

správné skleničky. Společný večer byl pro něj skvělý způsob, jak přijít na jiné myšlenky. Všichni pokukovali alespoň jedním okem na displej. Bůhví, jak budou jeho drinky dneska chutnat. Ale tyhle klasiky míchal beztak poslepu.

„Od úřadů v Athénách očekáváme okamžité a bezpodmínečné propuštění Douglase Turnera. S okamžitou platností byl pro všechny zaměstnance Mezinárodního trestního soudu zaveden zákaz přicestovat do Spojených států,“ vypočítával Jones. „Kromě toho byl zmrazen jejich majetek, který v USA mají, a rovněž majetek jejich příbuzných.“

Citronová kůra pro něj. Oliva pro Paula.

„Zákaz přicestovat platí od zítřka i pro všechny řecké občany včetně členů vlády,“ pokračoval prezident stojící za mikrofony, „pokud tedy nebude do té doby Douglas Turner propuštěn.“

„No teda,“ zamumlala Cath, „to zmrazení majetku příbuzných je jak nějaká mafiánská vendeta. A zákaz pro Řeky je otevřené vydírání suverénního státu. Ještě k tomu ze strany spojence. Steve, tomu vašemu prezidentovi úplně přeskočilo.“

Steve letmo vzhlédl od práce. Co na to říct? On toho chlápka dokonce volil. Aby se zbavili Turnera a jemu podobných. Nemůže říct, že to není jeho prezident. I když si od Jonese sliboval víc.

Na záběrech se prolínaly výkřiky jednotlivých novinářů:

„... člen NATO! ... jak zareaguje Evropská unie?! ... v kontaktu se svým předchůdcem?!“

„Ve vzduchu ještě visí zákaz obchodování pro řecké podniky a banky na území USA a zákaz dovozu řeckého zboží. Než tyto sankce zavedeme, spoléháme na zdravý úsudek řeckých představitelů, kteří se jistě pokusí situaci rychle a bezbolestně vyřešit.“

„No nevím, jestli jim to tímhle vystoupením ulehčil,“ okomentovala Cath. „Tebe to nechává chladným?“ zeptala se Steva.

Tenhle její pohled se mu propaloval až do srdce, trochu hlouběji, než by se mu líbilo. Nesuď knihu podle obalu! Kdybys jen tušila...

„Jsem v nepřetržitém kontaktu se všemi příslušnými ministerstvy a dalšími úřady. Následné kroky si zatím necháme pro sebe.“

Steve mezitím dokončil basil smash a drinky podal Amelii a Cath.

Rád by si zkontroloval telefon. Žádnou další odpověď zatím nedostal. Od Franka ani od Ann.

„Na zdraví!“

„... jaké?! ... obvinění proti?!“ překřikovali se novináři. Steve rozuměl jen útržky vět. „... důkazy?! ... odkud?!“

„Pochopitelně poženeme k plné odpovědnosti všechny, kteří soud v tomhle skandálním jednání podpoří,“ řekl, „zejména americké občany. Vlastizrada nestrpíme. Nikdy!“

Steve si připadal, jako by ho někdo ponořil do rozpáleného oleje. Dál pracoval jako robot. Koutkem oka sledoval ostatní. Nezdálo se, že by si něčeho všimli. Paulovi a Amelii to mohlo být jedno. Byli to Němci.

„Vlastizrada, to ani náhodou,“ odfrkla si Cath. Francouzka s karibskými kořeny. Ani jí se ta situace netýkala přímo.

„Moje vláda se soudem v otázce vyšetřování amerického občana pochopitelně nijak nespolupracovala a ani spolupracovat nebude,“ pokračoval prezident. „A jsem přesvědčen o tom, že i můj vyzyvatel uznává zákonná práva Douglase Turnera.“ Mávl na rozloučenou, aniž by se usmál.

Steve si svůj koktejl s martini namíchal dnes obzvláště silný. Dokonce do něj přidal trochu šťávy z oliv.

„Co mělo být zas tohle?“ zabručela Amelie.

„To je prozatím vše.“ Prezident ukázal palcem přes rameno na air force one. „Všechny plánované akce se samozřejmě přesouvají, letím teď rovnou do Washingtonu.“

Naposledy zamávat a odchod.

„Zvláštní zakončení,“ řekla Amelie. „Vy jste to pochopili?“

Steve ji skoro neslyšel. Oči měl stále upřené na obrazovku. Prezident, otočený zády, kráčel směrem k letadlu. Moderátor přitom vzrušeně rekapituloval, co právě všichni viděli a slyšeli.

„Pohrozil zrádcům,“ ozval se Paul. „Koho tím mohl myslet?“

„Koho asi,“ odpověděla Amelie a napila se svého drinku. „Samozřejmě whistleblowery.“

Paul zavrtěl hlavou. „Tyhle lidi já obdivuju. Ale vždycky si říkám, co je k tomu vede. Nevím, jestli bych toho byl schopný.“

„Zvláštní na tom je,“ navázala Cath, „že jde většinou o úplně normální lidi. Od kterých by to nikdo nečekal. Lidi jako ty nebo já.“

„Třeba nedomyšlejí možné důsledky,“ nadhodil Paul.

„Ty už jsou přece všeobecně známé,“ namítla Amelie. „Vzpomeň si na Edwarda Snowdena a celou řadu dalších.“

Steve se debaty neúčastnil. Místo toho pevně svíral skleničku s drinkem.

„Většina z nich dost možná ani přesně netuší, co je k tomu vede,“ odtušila Amelie.

To je dost dobře možné, pomyslel si Steve.

„Já jsem ale myslela to, co přišlo potom,“ pokračovala Amelie. „Když mluvil o svém vyzyvateli. O tom, že on s Mezinárodním trestním soudem nespolupracuje. A předpokládá, že ani jeho vyzyvatel nebude. To je docela jedovatá poznámka, jestli vás zajímá můj názor: právě to mu tím totiž podsouvá. Celkem rafinované. Ale není se čemu divit, pořád probíhá předvolební kampaň.“

Stevovi v kapse zavibroval mobil. Letmo se na něj podíval.

„Děje se něco?“ zeptala se Cath.

„Ale ne. Staří známí z Ameriky. Pár se mi jich v posledních hodinách ozvalo.“

Od Franka ani Ann zatím pořád nic. Opravdu nic netuší?
Nebo se stáhli do pozadí?

Napsal jim tedy už třetí zprávu. Tentokrát víc jak stručnou.

???

V pomalém tempu se pod nimi střídaly kopce, lesy, pole a městečka. Museli být někde nad Ohiem, tipoval Derek. Air force one letělo klidně, tichý hukot motorů tvořil kulisu pro vzrušený hovor na palubě.

Krajina odpoutala Derekovu pozornost od obrázků na monitoru jen na chvíli. Arthur Jones se se svým nejužším štábem uchýlil do prezidentského apartmá. Jednání se účastnila i koordinátorka volební kampaně Sandra Pilaskyová a šéfka mediální sekce volebního štábu Kim Songová.

Všichni sledovali záběry z Athén. Hlouček novinářů před branami věznice a McIntyra, který k nim řečnil. Diplomatické kvalifikace tohoto průmyslového magnáta spočívaly ve velkorysých příspěvcích na Jonesovy volební kampaně. Doporučení Bílého domu, jak mluvit s médii, zjevně ignoroval. Měl jednat rozhodně. Ale nesnažit se poštvat Řeky proti vlastní vládě. Taková výzva měla přijít až ve druhé nebo třetí fázi. Pokud vůbec. Takové situace musí člověk řešit šikovněji. Neobratné výhrůžky z vnějška mívají spíše tendenci zemi stmelit.

„Řekové Turnera převezli do věznice Korydallos v Athénách,“ řekl Derek. „Zavřeli ho do cely se zvýšenou ostrahou, kam běžně putují teroristi! Těch je v Řecku pořád dost. Náš velvyslanec se s ním viděl. On i Turner byli informováni o dalším průběhu.“

„Tuší vůbec, do jaké situace se dostali?“ zeptal se Jones. „A do jaké dostali nás? Zostudili Spojené státy před celým světem. Před celým západním světem! Poslat exprezidenta do vězení! Myslel jsem, že Adam,“ to mluvil o ministru zahraničí, „s představiteli Haagu hovořil.“

„Zjevně je nepřesvědčil,“ pokrčil rameny Derek.

Jones zíral na monitory, na kterých běželo vysílání zpravodajských kanálů. Komentátoři se mohli přetrhnout, kdo přinese první analýzu. Moderátoři a narychlo poskládané skupinky odborníků vzrušeně žvanili jeden přes druhého.

„V tiskové zprávě Mezinárodního trestního soudu se píše o tom, že bývalého prezidenta viní z válečných zločinů,“ oznámil jeden z nich a máchal ve vzduchu papírem. „Víc toho zatím neřekli.“

„Ale z jakých?“ zeptal se jiný účastník debaty. „Do mučení, k němuž docházelo za George W. Bushe po 11. září, zapojen nebyl.“

„Ani my nevíme víc?“ zeptal se Jones svého týmu.

„Něco málo,“ odpověděl Derek. „Útok na civilní obyvatelstvo v Afghánistánu, únosy, vraždy.“ Jeho pozornost upoutaly záběry na jednom z monitorů. „Tady,“ ukázal rychle Jonesovi.

Na monitoru se vlnila prašná červená zem posetá kamínky. Křupání kroků. Co chvíli se na záběrech mihne vojenská bota v barvě khaki procházející kolem zubožených, uschlých zbytků křovin. Supění, tlumené hlasy, ničemu není rozumět. Na monitoru se objeví hlaveň samopalů a zase zmizí. Náhlavní kamera začne zabírat prostor vpředu. Shluk nízkých domků ve stejné barvě, jakou má zem, nejspíš z jílu.

Mezi domky si hraje pár dětí. Krajina za nimi vypadá nehostinně – příkré stráně bez vegetace, které se v podvečerním slunci barví dočervena a tmavošeda. Pohled doleva a doprava. Muži v typických oděvech, jaké zná člověk ze záběrů pořízených